

Hồi 66

Quả không ngoài ý liệu, Trịnh Thiên Vân và Võ Nguyên Khánh hai người thấy Hoàng Dục Sư trở lên bờ, xông xáo giữa rừng tên núi kiếm như chỗ không người, trong khoảng khắc giết hại hơn mấy trăm bộ hạ của mình. Tuy trên đảo đồng đảng có hơn hai ba nghìn người, nhưng bọn chúng thấy Hoàng Dục Sư giết người như ngóe, đã bay hồn mất vía, còn đâu can đảm để tác chiến nữa. Ba mươi sáu kẻ, nhanh chân chuồn trước sớm phút nào hay phút ấy. Nên Trịnh Thiên Vân và Võ Nguyên Khánh thừa lúc Hoàng Dục Sư đang đối phó với dàn quân phòng thủ kho phòng bên ngoài, hai người dắt theo vài mươi tên thân tín, lỏn ra ngã sau chạy xuống núi.

Đến bờ biển, chợt thấy chiếc lầu thuyền của Hoàng Dục Sư còn đậu ở đấy, Trịnh Thiên Vân nhớ đến hai mươi vạn lượng bạc chất trong thuyền kia, tự nghĩ mình đã kể như phế bỏ cả cơ nghiệp trên Hắc Phong Đảo, song còn nhật lại được số bạc hai mươi vạn kia, trốn đến Triết Giang, Phúc Kiến hoặc nơi nào, cũng sống vương giả suốt nửa đời người.

Nhưng Trịnh Thiên Vân, Võ Nguyên Khánh tuy thông minh, bọn cướp cũng đâu dại gì, bao nhiêu thủ hạ theo phò anh em Đông Hải Vương từ bao năm nay thấy thủ lĩnh của mình, trong cơn nguy khốn chỉ nghĩ đến bản thân mà bỏ rơi tất cả anh em trên đảo, mặc cho kẻ ngoài sát hại lại còn úm theo cả số tài sản định trốn khơi khơi để hưởng lấy an nhàn một mình, bọn chúng đâu dễ làm thình, nhất tề la lối nguyên rủa văng lên.

Đúng lý ra, lúc gặp nạn, mạnh ai nấy trốn, vả lại Hắc Phong Đảo không phải chỉ độc có một chiếc thuyền ấy thôi, nhưng vì bọn chúng đã quen thói tham lam ích kỷ, thấy chủ tướng ôm theo cả một số bạc to, còn mình trái lại những một ten lặn lưng, tiền bạc đều cất trong kho phòng bí mật trên ngọn núi kia. Đại trại bị phá tan hoang, có tên nào mà đủ gan mật trở lại, mạo hiểm với lửa đỏ và bị sát nhân họ Hoàng nọ giết, để tìm tài vật phòng thân ?

Chạy trốn chẳng tiền nong, mà vàng bạc thì trại chủ định úm cả trọn gói, tất nhiên chúng đâu chịu trở mắt nhin thềm, nên bọn giặc tập trung trên bãi biển để kỳ kèo với trại chủ mình.

Trịnh Thiên Vân, Võ Nguyên Khánh dắt theo vài mươi tên tâm phúc lên cả thuyền vừa định trưng buồm đào vong, nhưng lại bị đám thủ hạ níu đòi kéo lại chẳng cho đi, nhứt định đòi chia chát cho được mới nghe.

Trịnh Thiên Vân cả giận, quát mắng:

- Đâu có lộng hành như vậy được, cho đến bọn chết bầm này cũng chẳng xem trại chủ ra gì, định vì một số bạc vô chủ này mà làm khó dễ với ta chẳng ? Bậy đâu! Xô tất cả bọn này xuống khỏi đòn ngang, bảo bọn chúng buông giây ra, tên nào cứng đầu chém cho cho ta!

Đám thuộc hạ trên thuyền bình thường rất mực phục tùng lệnh trại chủ, nhưng vì đám tập trung trên bờ biển quá đông, mà cũng không thể cưỡng lệnh trại chủ, miễn cưỡng vung đao đâm chém bừa bãi trong lúc hai bên còn đặng co nhau thì Hoàng Dục Sư đã đuổi đến nơi rồi!

Hoàng Dục Sư thấy bọn cướp láo nháo trì kéo lẫn nhau thì chẳng cần phân tách lối phải ra sao nữa, chàng tung mình nhảy vút vào giữa đoàn giặc hai tay túm lấy hai tên quăng bổng lên trời.

Hai tên cướp rơi lộn mào lên mình đám đồng bọn, làm cho bọn chúng té ngã đùn cụt lẫn nhau, vừa quăng nhau vào đoàn cướp, cứ như thế quăng luôn bảy tám cặp thì đã có trên mấy mươi tên té lẫn cù nhau dưới đất.

Bọn giặc không khỏi loạn cả lên, la hét như điên, ùn ùn chạy tán loạn khắp tứ phía.

Trịnh Thiên Vân thừa cơ hội lộn xộn trên bờ biển chạt đến đầu thuyền rút đao chặt đứt giây dõ, đồng thời thúc giục:

- Anh em đâu, trương buồm lên cho mau!

Mười mấy tên thủ hạ trên thuyền vội căng buồm lên cao.

Võ Nguyên Khánh cũng hét lớn ra lệnh:

- Bỏ sào! Chèo rút!

Tức thì trên mấy chục dầm lẫn sào đập loạn xạ lồm bồm dưới mặt biển lạnh như con thoi, trong khoảng khắc chiếc thuyền đã rời khỏi bờ mây trượng.

Hoàng Dục Sư liên tiếp quăng thây đám cướp xông xáo vào đoàn người như sóng tràn đê vỡ, lướt đến gần được bờ biển thì chiếc thuyền chở Trịnh Thiên Vân đã rời xa khỏi bờ trên mười trượng rồi.

Hoàng Dục Sư thấy bọn giặc đáp thuyền trốn chạy, còn chỡ theo cả hai mươi vạn lượng bạc của mình thì ngoài cả ý liệu định.

Chàng nhìn khoảng cách giữa chiếc thuyền và bờ biển rồi lập tức hú lên một tiếng thanh tao nhảy vút khỏi bờ đảo, tung cao trên hai trượng, đoạn ở khoảng không lộn người lại, chân trên cao đầu cúi xuống phía mặt nước.

Nhưng kỳ thật thì chàng không hề chúì tòm xuống nước, mà chờ khi sắp rơi là xuống cận mặt nước, song chường võ mạnh lên mặt nước, người chàng tựa như một con hải yến xẹt vút trở lên ba bốn trượng, song vì lúc Hoàng Dục Sư phi thân khỏi bờ biển thì nước chảy xiết, do đó chiếc thuyền chở bọn cướp lại trôi dạt ra thêm một hai trượng xa. Nói một cách rõ hơn, là đã kéo dài được một khoảng cách với Hoàng Dục Sư vậy.

Kể cũng đáng khen Đào Hoa đảo chủ chẳng chút bối rối, lần thứ hai rơi xuống nước, chàng cũng y theo cách thức trước lại bay vút trở lên tựa như con chuồn chuồn giỡn nước, liên tiếp bốn năm lần xà xuống vượt lên như thế, đã nhảy đáp lên sập thuyền giặc rồi, trên người Hoàng Dục Sư không dính một

chút nước mà có thể vượt qua hai mươi trượng xa trên mặt biển, nhảy lên thuyền một cách nhẹ nhàng như chiếc lá rụng, khiến bọn cướp vừa khiếp phục vừa kinh sợ, kêu lên oai oái.

Hoàng Dục Sư chân vừa đặt lên sạp ván, một cước dưới, một quyền trên trước tiên triệt hai tên cướp phụ trách ở lái thuyền, văng tòm xuống biển như hai quả khí cầu.

Cùng trong lúc ấy, từ phía hữu của chàng liên tiếp réo lên tiếng xé gió "vù!" "vù!", do những phiêu thương của mấy tên cướp đứng bên be thuyền phía hữu phóng lại.

Những mũi phiêu thương ấy là loại khí giới dùng để đâm cá, nơi đầu mũi có chiếc ngạnh thật sắc,

Hoàng Dục Sư cười lên như ma kêu quỷ hú, ngoáy tay một cái, đã bắt gọn mấy mũi phiêu thương vào tay, đoạn phát mạnh áo trở ra, dùng công phu Đàn Chỉ Thần Công cho mũi phiêu thương quay về nguyên chủ.

Lối ăn miếng trả miếng của chàng vừa độc, vừa chuẩn. Bốn mũi phiêu thương phân ra bốn nẻo, ghim lút từ trước ngực ra đến sau lưng bốn tên cướp, bọn chúng chưa kịp "ôi cha!" một tiếng đã ngã vật xuống sạp thuyền chết lập tức.

Kỳ dư bao nhiêu bọn cướp còn lại, thấy oai thế Hoàng Dục Sư như vậy hết dám chống cự, nhưng ngặt nổi trên thuyền lại chẳng có nơi nào để trốn chạy chỉ còn cách rủ nhau nhào đầu ùng ùng xuống biển để lặn trốn khỏi tay sát thân họ Hoàng kia.

Những tên còn khá bình tĩnh thì khôn hồn lội trở vào bờ, còn những kẻ quá ngu, chỉ nhắm mắt nhắm mũi bơi cho xa, đến khi sức cùng hơi tàn bị sóng triều nhận chìm xuống đáy biển sâu.

Trịnh Thiên Vân, Vô Nguyên Khánh hai người thấy Hoàng Dục Sư nhảy lên thuyền mình giết người như cỏ, sợ đến quỳnh quít chân tay, bọn chúng lết từ đầu thuyền đến cuối thuyền, lại từ cuối thuyền lết tới mũi thuyền.

Hoàng Dục Sư vừa nhìn thấy mặt hai tên tức thì "ào!" một tiếng gió, người chàng đã nhảy đến đầu thuyền như con đại bàng, đáp xuống trước mặt hai người cách nhau chẳng đầy hai tấc.

Trịnh Thiên Vân kêu lia lịa:

- Khoan! Khoan đã! Tôi muốn nói!

Hoàng Dục Sư cất giọng âm trầm như quỷ đêm hỏi:

- Còn muốn nói gì? Mi bức tử vợ chồng Phùng Lai, ta đã bảo mi đưa ra hai chục vạn lượng bạc để thưởng mạng, mi lại ản lòng lang độc, bề ngoài vờ phục tùng, bên trong âm thầm tìm cách ám hại Hoàng mỗ ta, còn lái nhái gì nữa? Mau trở đao tự sát để khỏi nhọc sức ta.

Trịnh Thiên Vân biết chẳng còn nài nỉ vào đâu được, mặt như tro xám, Võ Nguyên Khánh trong đầu bỗng loé lên một ý định liền lên tiếng:

- Họ Hoàng kia, trên đất liền tài nghệ ta chẳng bằng mi nhưng dưới nước chưa chắc bọn ta đã kém mi nếu ngươi quả là bậc hảo hán, hãy nhảy xuống nước cùng chúng ta quyết chiến thử xem ai hơn ai kém!

Hoàng Dục Su lạnh lùng cười khan và nói:

- Bọn ngươi trên bờ bị thịt như thế e dưới nước cũng chẳng ra cái cóc rác gì! Được lắm! Chỉ cần bọn bây đành dạ chết thì dưới nước hay trên bờ cũng chẳng hại!

Nói đoạn, song chưởng cuốn tròn một vòng rồi đẩy mạnh trở ra và nói:

- Hai tên chó chết, có mau rút xuống nước cho ta không ?

Chàng chỉ dùng có hai thành công lực Phách Không chưởng mà Trịnh, Võ hai người đã bị kinh lực của chưởng phong hốt tuốt xuống biển, đánh ùm một tiếng. Nước bắn tung toé vào be thuyền.

Hoàng Dục Su cũng quát to một tiếng và nói:

- Ta cũng nhảy xuống biển, bọn ngươi có bao nhiêu bản lĩnh cứ việc đem ra hết thi thố, kéo chết còn ức lòng không nhắm được mắt!

Dứt lời, chàng liền nhún chân nhảy vọt xuống biển. Dưới nước sâu cũng có thứ khí giới khác biệt chuyên để sử dụng dưới nước.

Trịnh Thiên Vân và Võ Nguyên Khánh là hai tên cướp biển thiện nghệ lâu năm trên miền Đông Hải, tinh thông thủy tánh là chuyện tất nhiên, nếu chẳng thế, bọn chúng làm sao có ngoại hiệu là Thốn Hải Trường Kinh và Cửu Đầu Ngân Ngao được

Bởi thế, chúng dư hiểu trên thuyền không sao chống lại nổi Hoàng Dục Su, hy vọng với ngón sở trường dưới nước mạo hiểm để cầu may, dù chẳng đấu lại đối phương, thì dưới mặt bể mênh mông nước thăm, cũng dễ trốn chạy, hơn là bó tay chờ chết.

Hoàng Dục Su đâu phải là hạng người như chúng tưởng làm gì chẳng hiểu rõ tâm ý của bọn chúng. Vừa ném hai người xuống biển xong là chàng lập tức nhảy canh dòm chừng rồi.

Trịnh Thiên Vân thấy Hoàng Dục Su phăng phăng vệt nước đuổi tới, liền với tay rút một đôi "phân thủy nga my thích" buộc sẵn nơi bắp đùi ra, hụp người chúi chân một cái đã lặn xuống thật sâu, rình chờ Hoàng Dục Su lội ngang đỉnh đầu mình, sẽ xuất kỳ bất ý trồi lên đâm vào chỗ yếu nơi bụng đối phương.

Dưới mặt nước nhìn đồ vật thật khó song Trịnh Thiên Vân nhờ sinh sống lâu ngày trên mặt biển, nửa đời người làm bạn với biển cả nên dù lặn dưới mặt biển một trượng sâu cũng có thể nhìn lờ mờ một vật ở xa ngoài bảy tám thước.

Ngò đầu y hôm nay gặp phải Hoàng Dục Sư một con người cũng đã nửa đời làm bạn với bể khơi, thủy tánh cao còn hơn y gấp mười, nên Hoàng Dục Sư từ xa đã thấy rõ Trịnh Thiên Vân đang lăm lăm trên tay ngọn binh khí sáng láng phản chiếu trong ánh nước, liền mắng thâm:

- Thật là đồ trước cửa Lô Bang mà dám múa búa.

Chàng chợt nhìn thấy Võ Nguyên Khánh đang lộ ở cách phía tả Trịnh Thiên Vân độ ba trượng, sức nghĩ được một kế, liền bỏ mặc gã họ Trịnh ở đó, quay mình lộ theo Võ Nguyên Khánh.

Gã họ Võ đang lặn phía trước thành linh nghe sau lưng có tiếng nước khua động, biết là Hoàng Dục Sư đuổi theo mình.

Không dám chần chờ, vội ngoáy tay một cái, ánh sáng lạnh liền loáng lên, một ngọn ám khí vệt nước băng băng bay đến tấn công Hoàng Dục Sư.

Môn ám khí của gã họ Võ vừa rời tên là "Ngư vĩ cang thoa", thật ra khi ở dưới nước giao đầu nhau, vì có sức nước cản trở, nên bất luận là binh đao ám khí cũng khó là sử dụng. Thứ nhất là áp dụng ám khí, khó càng thêm khó, chẳng qua loại ám khí "ngư vĩ cang thoa" của Võ Nguyên Khánh, sở trường ở dưới nước sâu, nhờ ở một cái lò so trong ống thiết, dẫu dưới tay áo, đẩy bật ra, có thể xuyên qua sức nước ngăn trở, giết chết đối phương trong vòng một trượng.

Hoàng Dục Sư chợt thấy trong làn ánh sáng lấp loáng ấy có một vật ám khí hình cá, lao đến trước mặt, chàng liền nhanh tay chộp lấy rồi lặn sâu xuống nước.

Võ Nguyên Khánh thấy ám khí mình vừa phóng ra, liền có một bóng người tự dung chìm sâu xuống, ngỡ là đã thâm hoạch được công hiệu, thầm mừng rỡ trong lòng, vội đạp chân quay lại, hai tay vệt nước băng băng, định xem cho tỏ rõ.

Hoàng Dục Sư lẹ như cắt từ dưới sâu bắn vọt lên, một tay chộp lấy hai cổ chân của hắn, dìm xuống đáy nước.

Phàm những kẻ lặn lội dưới nước, tối kỵ là bị người khác giữ lấy tay chân, dìm xuống dưới đáy sâu, dù thủy tánh tinh thông đến bậc nào, cũng phải cựa vào tứ chi để xoay tròn nên khi Võ Nguyên Khánh vừa bị nắm lấy cổ chân, đã hiểu ngay mình bị lừa. Dù cho vùng vẫy cũng vô ích trái lại còn bị uống phải nước biển, mà khi uống vào bụng rồi thì dầu tinh thông thủy tánh thế nào cũng phải đi đời.

Võ Nguyên Khánh cố nhin hơi định bụng tìm cơ hội phóng ra ngọn ngư vĩ kim thoa thứ hai hoặc may trong cái chết tìm lấy ngõ sống, hẵn đâu có dè là kẻ cao vẫn có kẻ cao hơn.

Hoàng Dục Sư chộp được cườm chân của đối phương, liền đẩy mạnh hắn về phía Trịnh Thiên Vân đang ẩn mình.

Gã họ Trịnh nằm mơ cũng không ngờ rằng đồng bọn mình đã bị Hoàng Dục Sư bắt sống và đẩy sang phía mình.

Trịnh Thiên Vân đang trầm sâu dưới đáy nước, đôi mắt lom lom chờ đợi, thỉnh thoảng thấy phía trên đầu lơ mơ có bóng người vệt nước lướt tới, ngỡ là Hoàng Dục Sư đuổi đến, lập tức đạp chân lặn trời trở lên, vung cây nga mi thích, đâm vào huyết đơn điền dưới bụng dưới đối phương kêu "sực" một tiếng ghê rợn.

Trịnh Thiên Vân không ngờ nổi là sự đột kích bất ngờ vừa rồi, lại thành công dễ dàng như thế, thậm chí trong bụng vội ngoắt mạnh ngọn nga mi thích một cái, kéo cả ruột gan của đối phương ra có mùi, máu tươi vọt phún ra, đỏ hồng cả một khoảng nước.

Đáng tội cho Cửu Đầu Ngân Ngao tung hoành Đông Hải suốt nửa đời người lại chết trong tay của đồng đội Trịnh Thiên Vân.

Trịnh Thiên Vân vừa rút ngọn Nga Mi thích ra thì hài của đối phương liền nổi phù lên mặt bể, khiến y giật mình kinh ngạc vô cùng! Y dư hiểu là bản lĩnh của Hoàng Dục Sư rất cao cường, một cái đâm bất ngờ vừa rồi mà có thể giết chết chàng được như vậy sao? Trong lòng lầy lăm hồ nghi bất định chẳng lẽ lại đâm nhầm người của bốn đảo sao? (Vì trong thời gian ấy tất cả bộ hạ trên thuyền đều ùn ùn nhảy xuống biển thoát thân cả).

Trịnh Thiên Vân còn đang lưỡng ước băn khoăn, chợt thấy sau lưng gáy có một bàn tay cứng như sắt nguội chộp cứng cần cổ mình. Trịnh Thiên Vân vì quá bất ngờ, hốt hoảng mở miệng ra, nước biển được dịp tuôn vào bụng ông ọc như chảy vào lỗ công, tiếp theo đẩy bụng dưới bị nện cho một quyền thích đáng.

Trịnh Thiên Vân đau quá vừa mở miệng thì nước biển lại một phen nữa chảy vào miệng.

Trịnh Thiên Vân uống một hơi nước biển đã lâm vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê.

Hoàng Dục Sư liền nắm đầu xách lên khỏi mặt nước, lúc ấy Thốn Hải Trường Kinh mới kịp nhìn thấy cái tử thi bị y đâm chết lúc nãy và nổi lên bênh trên mặt nước kia, lại chính là người bạn kết nghĩa Võ Nguyên Khánh. Y buộc miệng kêu "á!" lên một tiếng.

Hoàng Dục Sư khi ấy mới quát to:

- Thăng giặc thú! Thấy rõ chưa! Mi ở dưới nước ám toán ta không xong, lại nê đồng bọn mình mà đâm chết có người hậu bạn cùng mi đến Uông tử thành chết cũng đành dạ rồi vậy!

Trịnh Thiên Vân chưa kịp đáp, ngọn chương của Hoàng Dục Sư đã chém xả xuống, bể cả sọ óc trắng vọt ra ngoài chết liền không một tiếng rên.

Giết xong hai đầu đảng Đông Hải Vương, Hoàng Dục Sư thuận tay đoạt lấy thanh bào của họ Trịnh cắt lấy thủ cấp hai người buộc xâu xách vào tay.

Lúc ấy chiếc lầu thuyền chẳng ai lèo lái, bị sóng đánh trôi dạt ngoài xa tít mù một trăm dặm ngoài.

Nhưng Hoàng Dục Sư là người tinh thông thủy tánh, lập tức lợi đuổi theo chiếc thuyền nắm lấy tấm ván bánh lái lật mình một cái đã nhảy vút lên thuyền, kiểm soát trước sau mũi lái, trừ bạc nén chất trong khoang ra không còn một tên nào sao lái, Hoàng Dục Sư mới bỏ hai chiếc thủ cấp xuống dong buồm quay lại trực chỉ về phía bờ biển Triết Giang.

Lần này Hoàng Dục Sư đơn thân bình định Hắc Phong Đảo, một người một thuyền sát hại trên sáu trăm tên cướp bể. Sau trận huyết chiến kinh khủng ấy, uy danh của Hoàng Dục Sư chấn động khắp cả miền Đông Hải, Triết Giang trở thành một tông sư duy nhất miền Đông. Tổ cùng với Trung Thần Thông Bắc Cái, Nam Đế. Tây Độc lừng danh trong thiên hạ.

Chiếc lầu thuyền của Hoàng Dục Sư, qua hai ngày một đêm thuận theo ngọn gió, đến chiều ngày thứ hai đến phụ cận vùng bờ biển Hà Nam. Lúc ấy nơi Thanh Vân thôn, Võ Hồng Quang và Phùng Hương Điệp, vì thấy Hoàng Dục Sư đi đã mấy ngày mà chưa trở về, trong lòng hết sức nóng nảy lo âu, sợ chàng gặp chuyện bất trắc, nên nhờ cậy vài người dân làng di dọc theo bờ biển dò la trông chừng tin tức.

Họ vừa thấy Hoàng Dục Sư cập thuyền vào bờ, an lành trở lại, thật mừng còn hơn bắt được vàng, hoan hỉ la hét vang dậy.

Hoàng Dục Sư bèn bảo bọn họ:

- Ta đã phá tan sào huyệt của bọn cướp biển Hắc Phong Đảo, chém lấy thủ cấp của hai tên chúa đảng đem về đây, kể như đã báo được huyết hải thâm thù cho Phùng cô nương, lại còn đem về vô số tài vật của bọn cướp, các người mau trở về kêu gọi dân làng ra đây khiêng về.

Đám dân làng cả mừng chạy như bay trở về không bao lâu, Võ Hồng Quang dẫn theo một đám đông dân làng rầm rộ đến nơi, nhìn thấy trong khoang thuyền bạc nén từng đồng trắng chói cả mắt, hớn hờ vui cười, một hô trăm ứng, gồng gánh số bạc trở về thôn.

Hoàng Dục Sư cắt lấy một ché buồm, bao gói hai chiếc thủ cấp đồ lòm máu me kia lại trở về Thanh Vân thôn.

Phùng Hương Điệp thấy Hoàng Dục Sư nửa mừng nửa thẹn, lại thấy trên tay Hoàng Dục Sư ôm một cái bọc lớn bèn hỏi:

- Tướng công, trong tay tướng công cầm vật chi thế ?

Hoàng Dục Sư cười thật dịu dàng đáp:

- Đây là chiếc đầu của kẻ thù đã giết cha mẹ cô, nên tôi cắt đem về đây cho cô hả tức, còn chở theo hai mươi vạn lạng bạc trong trại cướp đem về, đủ cho cô ăn tiêu suốt một đời!

Nói đoạn rủ mạnh gói vải buồm trên tay ra, hai chiếc đầu máu me lem luốc rơi lông lốc xuống mặt đất như hai trái dưa hấu.

Phùng Hương Điệp cúi xuống nhìn xem quả đúng là đầu của hai tướng cướp Đông Hải Vương mừng rỡ đến suýt ngất đi.

Hoàng Dục Sư bèn bảo nàng:

- Cô nương, số bạc từ sào huyết bọn cướp chở về đây, xin nhường lại một phần cho cô, dám tham quan ở Thiệu Hưng cũng đã bị tôi trừng trị tổn vía rồi. Cô có thể trở về cố hương an cư lạc nghiệp mà chẳng còn lo gì nữa.

Phùng Hương Điệp ngập ngừng giây lâu mới đáp:

- Không! Tôi không cần vàng bạc, cũng chẳng muốn trở về làng cũ! Nếu tướng công không chê, tiện nữ nguyện ý đến đảo Đào Hoa, làm kẻ tì nữ hèn hạ, suốt đời hầu hạ bên tướng công!

Hoàng Dục Sư hiểu lời nói của Hương Điệp vừa rồi là rõ ràng có ý gởi thân cho, chàng thầm nghĩ nửa đời người giang hồ lang bạc là có cái diễm phúc được một người vợ sắc thắm hoa nhường, phong tư dịu dàng đậm thắm, con người vẹn đôi như thế, còn muốn gì hơn nữa ?

Song vì Hoàng Dục Sư là một danh sĩ quen thói khí khái trượng phu không muốn làm cho người khác dèm siểm mình là kẻ thi ân cầu lợi để cưới một cô gái mồ côi, nên chàng lắc đầu nói:

- Cô nương như vậy sao đành ? Đào Hoa Đảo tuy phong cảnh thanh tú, nhưng chẳng qua chỉ là một cô đảo giữa biển khơi, cách biệt thế giới bên ngoài thanh tịnh vắng buồn, cô làm sao ở được!

Phùng Hương Điệp đáp:

- Lời của tướng công sai chẳng ? Thuở xưa Lâm Hòa Tịnh với nếp sống cội mai làm vợ, hạc trắng làm con, tự cho mình là người trong giới thần tiên ngoài tục! Thiếp tuy bất tài cũng không sợ tịch mịch là gì!

Hoàng Dục Sư nghe lời đáp, trong lòng hết sức cảm động.

(Nguyên vì thời Bắc Tống, có một vi tu sĩ tên Lâm Thông tại đất Giang Nam tự xưng là Hòa Tịnh tiên sinh, không thích công danh, ẩn cư nơi biệt dã, lúc về già ngụ tại bên bờ tây Hàn Châu, trước cửa nhà mình trồng mấy cụm mai to, lại nuôi được hai con hạc trắng. Có người hỏi ông tại sao chẳng chịu cưới vợ, chẳng lẽ không muốn có con để nối hậu sao ?

Lâm Thông bèn mỉm cười lấy tay chỉ mấy cội mai trước nhà và đáp:

- Đây là thế phòng của tôi!

Lại chỉ vào mấy con hạc đang đứng xớ rớ kế bên chân và nói tiếp:

- Còn đây là con tôi, Lâm mỗ này lấy mai làm vợ, có hạc là con, cần gì phải như thói tục không chịu nổi kia, nhất định phải cưới vợ mới được hay sao ?

Do đấy người mới có câu chuyện Hòa Tĩnh tiên sinh là Mai thê, Hạc tử).

Lời của Phùng Hương Điệp vừa rồi, làm cho Hoàng Dục Sư không khỏi bật cười to lên và nói:

- Thật chẳng ngờ Hoàng Cổ tôi lại còn có một người hồng nhan tri kỷ như thế. Tốt số thay! Cô nương đã nói như thế, tôi cũng chẳng hẹp gì mà không đưa cô nương đến Đào Hoa Đảo sống thử một phen!

Hoàng Dục Sư bèn đem hai mươi vạn lượng bạc kia phân phát cho tất cả cư dân làng Thanh Vân thôn, mỗi người được lãnh hơn một trăm lượng, vui mừng hớn hở ca tụng công đức họ Hoàng chẳng tiếc lời.

Hoàng Dục Sư lưu lại tíc t thôn Thanh Vân thêm hai ngày rồi cùng Phùng Hương Điệp, Võ Hồng quang đáp thuyền trở về Đào Hoa đảo.

Sau đó Phùng Hương Điệp thành ra Hoàng phu nhân.

Hoàng Dục Sư tự dung được một cô vợ mỹ mạo song toàn nhưng tiếc thay hồng nhan bạc mạng, vì nàng cưỡng đoạt Cửu Âm Chân Kinh của Châu Bá Thông do đó mà tạ thế, trước khi lâm chung sanh được một cô con gái tên là Hoàng Dung tánh mình cao ngạo cổ quái y như Hoàng Dục Sư chẳng khác.